

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. KRPA-181462-8/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. KRPA-181462-8/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále též „Dublinské nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní jeho povaze a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a připomněl, že jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V této souvislosti dále připomněl povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu.
3. Žalobce nesouhlasil s tím, že u něj hrozí nebezpečí útěku nebo že by pohrdal právními předpisy ČR a EU. Kdyby mu byl znám jejich obsah, nikdy by se porušení právních předpisů nedopustil. Skutečnost, že na sebe žalobce upozornil v ČR, tedy ve státě, kde nemá pobytové oprávnění, podle něj potvrzuje, že žalobci není jeho pobytová otázka lhostejná a snaží se ji aktivně řešit.
4. Žalobce si přeje navrátit se do Litvy, kde mu, jak doufá, bude udělen azyl. Žalobce má v ČR několik kamarádů, kteří by byli ochotní náklady na jeho cestu do Litvy uhradit. Vzhledem k tomu, že sám žalobce se do Litvy chce navrátit, nevidí pádný důvod k jeho zajištění.
5. Podle žalobce porušil žalovaný svým postupem čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť neexistují relevantní důvody pro jeho zajištění.
6. Žalobce vyjádřil názor, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Strohá argumentace žalovaného se opírá pouze o skutečnost, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Napadené rozhodnutí v tomto směru vykazuje znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ve vztahu ke zvláštnímu opatření podle § 123b písm. a) označil žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí za absurdní, neboť nedisponuje-li žalobce pobytovým oprávněním, nemůže být nikde oficiálně nahlášen a touto logikou by prakticky žádná osoba, na níž se vztahuje řízení podle Dublinského nařízení, nedosáhla na uložení tohoto druhu zvláštního opatření.
7. Žalobce dále namítal, že ani ve vztahu ke kritériu přiměřenosti nedostal žalovaný svým povinností, neboť jeho protiprávní jednání nedosáhlo takové intenzity, která by odůvodňovalo zajištění žalobce, který se navíc nepovažuje za hrozbu pro veřejný pořádek či společnost v ČR. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, podle nějž samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Žalobce závěrem své argumentace namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně a že se v minulosti měl dopustit toho, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce však v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost. Žalovaný tak podle žalobce porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Litvě. Pro zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců jsou podle žalovaného splněny všechny podmínky. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. Podmínka existence platného a účinného předpisu, podle kterého má být žalobce předán, je splněna ve formě Dublinského nařízení. V případě žalobce nebyly podle žalovaného dány důvody pro uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, k čemuž odkázal na str. 5-6 napadeného rozhodnutí, kde tento závěr odůvodnil. Žalovaný zároveň shledal u žalobce existenci vážného nebezpečí útěku, neboť takové nebezpečí existuje u cizince, který a) pobýval na území neoprávněně a dříve se již vyhnul předání do státu vázaného Dublinským nařízením, b) pokusil se o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného Dublinským nařízením nebo takový úmysl je z jeho jednání zjevný, anebo c) pokud cizinec, který má být předán přímo nesousedí s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu. Délku trvání zajištění, která byla stanovena na 30 dnů, považuje žalovaný za přiměřenou. Závěrem žalovaný uvedl, že dne 20. 06. 2024 došlo k propuštění žalobce ze zajištění na základě realizace jeho předání leteckou cestou do odpovědného státu, kterým je Litva. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

10. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
11. Dne 2. 6. 2024 zastavila hlídka policie v rámci silniční kontroly vozidlo, jehož řidičem byl žalobce, jenž byl pod vlivem alkoholu a hlídce předložil padělaný řidičský průkaz. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobýval jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, zamítavý rozsudek Krajského soudu v Brně nabyt právní moci dne 26. 3. 2024. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by žalobce opravňovala k pobytu na území ČR, popř. schengenského prostoru. Při prohlídce vozu bylo nalezeno PKP LTU, u kterého bylo lustrací zjištěno, že se od 9. 2. 2024 nachází v SIS jako věc odcizená, ztracená nebo neoprávněně užívaná. Následně byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Při podání vysvětlení před žalovaným dne 3. 6. 2024 žalobce mimo jiné uvedl, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 23. 9. 2023, a to letecky přímo do ČR, přičemž přicestoval s platným litevským vízem. Následně pobýval v Litvě a dne 31. 12. 2023 se vrátil do ČR a pobývá tu od té doby nepřetržitě. Na území ČR podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nepracuje, žije s přáteli, u kterých na území ČR bydlí. Je zdravý, svobodný, bezdětný, nemá žádné vazby na ČR, jeho rodina se nachází v jeho domovském státě, není mu známa žádná překážka vycestování z ČR, uvedl, že v případě návratu do X nebo do Litvy mu nic nehrozí a v případě potřeby odcestuje dobrovolně.
13. Dne 5. 6. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn na 30 dnů za účelem předání podle Dublinského nařízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 10. 1. 2024 bylo vyvoláno řízení podle Dublinského nařízení s Litvou, která souhlasila s převzetím žalobce. Žalobce disponuje pobytovým oprávněním v Litvě. Naopak v ČR jej k pobytu nic neopravňuje. Na vycestování do Litvy nemá žalobce dostatek finančních prostředků. Žalovaný shledal, že v Litvě je dodržován vysoký standard ochrany lidských práv. Žalobce poté, co Litva akceptovala jeho převzetí podle Dublinského nařízení, svévolně opustil zařízení pro žadatele o azyl před realizací předání. Z jeho jednání tak je patrné nerespektování právních předpisů a opatření úřadů. Žalovaný po zhodnocení skutkového stavu dospěl k závěru, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku, mírnější opatření by v případě žalobce nebyla účinná a je nutné přistoupit k jeho zajištění. Svůj závěr žalovaný odůvodnil ve vztahu k jednotlivým formám zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Stanovenou 30denní dobu zajištění shledal žalovaný jako přiměřenou a odpovídající pro předání žalobce do Litvy.

V.

Právní posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Předně soud konstatuje, že o zajištění žalobce bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem jeho předání do Litvy na základě Dublinského nařízení. Nejedná se tedy o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců a ze správního spisu nevyplývá, že by bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobní argumentaci naznačující zajištění žalobce v souvislosti se správním vyhoštěním, soud považuje za nepřijatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
18. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
19. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného Dublinským nařízením, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného Dublinským nařízením, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného Dublinským nařízením nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného Dublinským nařízením přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
20. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
21. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní námitky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.
22. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaným nebyla dostatečně a přezkoumatelně posouzena existence vážného nebezpečí útěku.
23. Otázkou existence vážného nebezpečí útěku, tedy jednou z podmínek pro zajištění podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, se žalovaný zabýval zejména na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí. V souvislosti s existencí vážného nebezpečí útěku žalovaný nejprve ocitoval znění čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dále k této otázce uvedl, že nemůže dopustit, aby se na území ČR svévolně pohybovaly osoby, které pobývají na území bez oprávnění k pobytu, popřípadě bez povoleného pobytu na území, bez pobytové adresy, na které by mohly být kontrolovány a zastiženy, které navíc nespolupracují se státními orgány a nerespektují jejich rozhodnutí, a tyto osoby by v případě úkrytu správní orgán nemohl dohledat. Žalovaný dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě existuje vážné nebezpečí útěku žalobce, přičemž tento závěr je podpořen dosavadním jednáním žalobce, který svévolně a nelegálně opustil zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu před realizací předání do Litvy. Žalobce nemá finance k vycestování, v ČR chce zůstat, protože se mu zde líbí, jiný důvod neuvedl. Žalobce neměl v ČR povolen pobyt,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobýval zde neoprávněně, čímž v žalovaném ve spojení s opuštěním azylového zařízení vzbudil důvodnou pochybnost, že se podrobí rozhodnutí příslušného správního orgánu, který povede řízení o předání žalobce zpět na území příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebo jeho zpětvzetí.

24. S tímto posouzením uvedené podmínky, které soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné, se soud ztotožnil. Soud má za to, že žalobce svým shora popsáním jednáním oslabil svoji důvěryhodnost, čímž vyvolal pochybnost, že se nepodrobí povinnosti uložené příslušným správním orgánem. Svým svévolným opuštěním azylového zařízení demonstroval svůj postoj k právním předpisům ČR. Obecný disrespekt k právním normám byl jen podpořen dalším protiprávním jednáním žalobce, když řídil automobil pod vlivem alkoholu a hlídce policie provádějící silniční kontrolu se prokázal řidičským průkazem X, který byl podle odborného vyjádření policie, které je součástí spisového materiálu, celkovým padělkem, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, za což mu byl vydán trestní příkaz. Tyto skutečnosti lze přičítat jen k jeho tíži. Na uvedeném závěru pak nic nemění ani žalobní tvrzení, že žalobci není jeho pobytová otázka lhostejná a snaží se ji aktivně řešit.
25. Soud tak k posuzované žalobní námitce konstatuje, že se žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou existence vážného nebezpečí útěku žalobce, a to se zohledněním veškerých individuálních okolností jeho případu.
26. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit tehdy, nelze-li uplatnit zvláštní opatření. Možností uložit žalobci zvláštní opatření namísto zajištění se žalovaný zabýval na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Možnost aplikace zvláštního opatření formou finanční záruky vyloučil v průběhu řízení žalobce sám, když správnímu orgánu sdělil, že ke složení záruky nemá finanční prostředky. Žalobce nemá na území ČR oprávnění k pobytu, nedisponuje pobytovou adresou. Navíc existuje předpoklad, že žalobce nebude chtít spolupracovat s příslušnými správními orgány, což žalovaný dovozoval z předchozího nepovoleného odjezdu žalobce. V důsledku žalobcova předchozího jednání se žalovaný obával, že by se žalobce mohl skrývat či jinak vyhýbat předání do Litvy. Tvrzení, že má žalobce v ČR několik kamarádů, kteří by byli ochotni náklady na jeho cestu do Litvy uhradit, uplatnil žalobce poprvé až v žalobě. V rámci podání vysvětlení na dotaz žalovaného uvedl toliko, že sám nemá žádnou finanční hotovost. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, když žalobci neuložil mírnější opatření za účelem vycestování. Soud námitku neshledal důvodnou.
27. Lze nepochybně souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, Dublinského nařízení. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřel, že u žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neoprávněně pobýval na území ČR a v jeho případě nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, a rovněž čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, resp. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

existuje vážné nebezpečí útěku. Soud neshledal ani namítaný rozpor napadeného rozhodnutí s článkem 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť žalobce, jak je uvedeno výše, nebyl zajištěn pouze proto, že se na něj vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

28. Nelze přisvědčit ani námitce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřené opatření. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro zajištění za účelem jeho předání nebo průvozu. Soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, na který odkazoval žalobce a podle kterého „*samotný nelegální pobyt na území České republiky tak nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.*“ V případě žalobce se totiž nejednalo pouze o nelegální pobyt, ale i o další protiprávní jednání, které bylo popsáno výše, v důsledku kterého žalovaný shledal, že existuje vážné nebezpečí útěku, a přistoupil k zajištění žalobce, přičemž soud s právním názorem žalovaného souhlasí a námitku nepovažuje za důvodnou.
29. Doba zajištění byla žalovaným v napadeném rozhodnutí též dostatečným způsobem odůvodněna a nijak nevybočila ze zákonných limitů § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, podle kterého *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.* Soud tedy neshledal nepřiměřenost zajištění, ani pokud jde o jeho stanovenou délku 30 dní od omezení osobní svobody žalobce. Byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Bylo též přihlédnuto k časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání cizince. Náležitosti spojené s předáním je povinen zajistit příslušný správní orgán, tj. MV ČR OAMP.
30. Rozhodně pak není pravdou, že žalobce v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost, jak tvrdil v podané žalobě. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 byl žalobce uznán vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, neboť se hlídce policie při silniční kontrole prokázal padělaným řidičským průkazem, a k tomu řídil automobil pod vlivem alkoholu.
31. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
32. V daném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

33. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákonně lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. června 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně